

LUT (Aleyhisselam)

Yazar Rehnüma

Salı, 12 Ağustos 2008 07:33 - Son Güncelleme Salı, 12 Ağustos 2008 15:46

Lut (Aleyhisselam) İbrahim (Aleyhisselam)'ın kardeşinin oğludur. Allah onu Filistin'de bir ahaliye Peygamber olarak gönderdi. Puta tapan ve erkekleri arasında (livata) rezaleti çok yaygın bu sapık kavim onu dinlemediler.

Erkekler kendi aralarında fuhşıyyat işlerlerdi. Bir gün Lut (Aleyhis-selam)'a parlak surette delikanlılar şeklinde melekler gelip kavminin azab haberini getirdiler.

“Vaktaki Resullerimiz Lut’a vardılar. Onların yüzünden fenalaştı, eli ayağı dolaştı “bu çok zorlu bir gün” dedi.

Kavmi ona zıpır zıpır koşup gelmişlerdi ve bundan evvel kötü fiiller yapıyorlardı.

“Ey kavmim” dedi, işte şunlar kızlarım, onlar sizin için daha temiz! Artık Allah’tan korkun, beni misafirlerim haklarında rezil rüsvay etmeyin. Hiç içinizde akıllı başında bir adam yok mu?”

“Her halde” dediler, “malumdur ki senin kızlarında bizim hiçbir alakamız yoktur ve bizim ne istediğimizi pekala bilirsin”

Onların bu kötü ıslarları karşısında kimsesiz kalan Lut (Aleyhisselam):

“Ne vardı! dedi, benim karşı bir kuvvetim olsaydı veya çok sarp bir kaleye sığınabilseydim”

O zaman insan şeklindeki melekler, kendilerini ve niçin geldik-lerini bildirip:

“Ya Lut! Dediler, emin ol biz Rabbinin elçileriyiz, onlar sana ihtimali yok el uzatamazlar, sen hemen ehlinle geceden bir kısımda yürü, içinizden hiçbiri geri kalmasın, ancak karın müstes na! Çünkü ona da, onlara gelen musibet gelecek! Haberin olsun vaad olundukları azabın zamanı sabahtır, sabah yakın değil mi?” □

[illegible]

(Hud Suresi: 77-81)

Lut (Aleyhisselam) ve beraberinde iman edenler şehriden ayrıldıkdan sonra Cebrail Aleyhisselam şehri göğe kaldırıp ters çevirerek yere batırdı. Hatta şimdi bile Lut gölü olarak bilinen o yer, deniz seviyesinden çok aşağıdadır ve suyunda canlı yaşamamaktadır.

Sonra Lut (Aleyhisselam), İbrahim (Aleyhisselam)'ın yanına gitti ve orada vefat etti.

İSMAİL (Aleyhisselam)

İbrahim (Aleyhisselam)'ın hiç çocuğu olmuyordu. Bir gün Sare hatun İbrahim (Aleyhisselam)'a:

“Hacer’i sana vereyim, umulur ki ondan oğlun olur” dedi. İbrahim (Aleyhis-selam) da ona” peki” dedi. Sare’de, cariyesi Hacer’i İbrahim (Aleyhisselam)a bağışladı.

İbrahim (Aleyhisselam)'ın ondan nur topu gibi bir oğlu dünyaya geldi. Onun adını İsmail

koydular. Sare hatun bundan sonra Hacer'i kıskanmaya başladı. Sonunda İbrahim'e:

"Bu ikisini gözümün önünden götür, artık ben böyle yaşayamam" dedi. İbrahim (Aleyhisselam) çaresiz çocuğu ve Hacer'i alarak nereye gideceğini bilmeden yol almaya başladı.

Sonra Cebrail'in işaretiyle onları Mekke'ye götürdü. İssız bir yere bırakıp gitti. Hacer arkasından:

"Bizi böyle ıssız bir yerde kime bıra kıyorsun" deyince İbrahim: "Allah'a" dedi.

Hacer:

"Madem öyle, O bize bakar, sen dön" dedi.

Hacer hatunla İsmail, şimdi zemzemin bulunduğu o yerde konak ladılar. Yemekleri ve içecekleri tükenince, Hacer ana ne yapacağını bilemedi. Bebeği susuzluktan ağlıyordu.

Belki su bulurum ümidiyle Safa dağının üzerine çıkıp etrafa baktı. Sonra Merve dağına çıktı. İkisinin arasında koşarak yürüdü.

İsmail ise bir yandan ağlıyor, bir yandan da ayağını yere vuruyor du. Ayağını son kez yere vurmasıyla yerden su fışkırdı.

Hacer Hatun ise hüzünlü bir şekilde oğlunun yanına geldi. Suyu görünce telaşlanarak suya 'zem zem' (dur dur) dedi ve eliyle etrafını çevirdi ve böylece zemzem suyu çıkmış, ana oğul suya kanmıştı.

Öte taraftan İbrahim (Aleyhisselam) onları görmek istedi ve Sare'-den izin alarak yanlarına gitti ve onları ziyaret etti. Daha sonra her yıl gelir, onları görür ve giderdi.

Yıllar önce İbrahim, Allah'tan bir erkek evlat istemiş, onu kurban edeceğini adamıştı, ama İbrahim (Aleyhisselam) bu adağını unuttu. Bir ara rüyasında kendisine bu adağı hatırlatıldı.

İbrahim (Aleyhisselam) adağını yerine getirmek için oğlu İsmail'i annesinden alarak dağa doğru yola çıktı.

İblis, onun samimiliğini görünce kahroldu. Vesvese vermek için ilk Hacer'e geldi ve ona "Kocan oğlunu öldürmeye gidiyor" dedi. O da "Bu Allah'ın emri ben ona uyarım, sen iblissin" dedi, yerden bir taş alarak ona attı. Şeytanın gözü kör oldu.

Ondan bir ümit bulamayan İblis, bu kez küçük İsmail'e geldi ve "babam seni öldürmeye götürüyor" dedi. Çocuk:

"Biliyorum sen iblissin. Eğer babam bir şey yapıyorsa, bunu yalnızca Allah'ın emri diye yapıyordur" dedi ve yerden taş alarak şeytana attı.

İblis, bu sefer İbrahim (Aleyhisselam)'a geldi ve onu bu emirden men etmeye uğraştı. O da onun İblis olduğunu bildi ve bir taşda o attı. Ve iblis eli boş döndü.

Sonunda bir yere geldiler, İbrahim (Aleyhisselam) bir taşın üzerine oğlunu yatırdı, gözlerini mendille bağladı. Bilediği bıçağını çıkarıp İsmail'in boynuna sürttü, fakat bıçak kesmedi, bir daha denedi yine kesmedi. Bıçağı taşa çaldı, taş parça parça oldu.

O böyle bıçakla uğraşırken, Cebrail "**Allahu Ekber, Allahu Ekber**" diyerek gökten yere indi.

Onun böyle koçla geldiğini gören İbrahim hemen "**La ilahe ilallahu vallahu ekber**" dedi. Oğluna dönerek:

"Göğe bak" dedi. İsmail Cebrail'i ve koçu görünce "**Allahu Ekber ve lillahil hamd**" dedi. İşte her kurban öncesi bu tekbirler sün-net oldu. Sonra, koçu yatırıp ayaklarını bağladılar ve onu kestiler.

İsmail (Aleyhisselam)'ın vefatı: İbrahim (Aleyhisselam)'ın ölümünden sonra İshak (Aleyhisselam) kardeşi İsmail'in yanına geldi. Allah her ikisine de peygamberlik nasip etti.

İsmail (Aleyhisselam)'ı Allah, Amelika denilen putperest bir kavme peygamber olarak gönderdi. İnsanları 50 yıl hak dine davet etti. Ne vakit yaşı yüzyediye ulaştı, o vakit ölüm geldi ve onu annesi Hacer validenin yanına gömdüler.

İSMAİL (Aleyhisselam)'IN VEFATI

İbrahim (Aleyhisselam)'ın ölümünden sonra İshak (Aleyhisselam) kardeşi İsmail'in yanına geldi. Allah her ikisine de peygamberlik nasip etti.

İsmail (Aleyhisselam)'ı Allah, Amelika denilen putperest bir kavme peygamber olarak gönderdi. İnsanları 50 yıl hak dine davet etti. Ne vakit yaşı yüzyediye ulaştı, o vakit ölüm geldi ve onu annesi Hacer validenin yanına gömdüler.